

De com em va impactar Patch Adams

Per molts d'apunts que vulgui fer sobre el taller i la xerrada de Patch Adams, res pot substituir la seva presència, l'energia i les bones vibracions que desprèn tot el seu enorme cos cridaner, des de la cabellera, mig cap blava, i mig de cabells blancs, que li arriba al cul i que du en una coa fermada a tres llocs: al betcoll, a mitjan esquena i al final, ran del cul. Passant pel seu perenne vestuari acolorit –de pallasso- i per la seva veu que usa tots els registres, del més cridaner i sacsador, al més íntim, seductor, càlid. Impressiona el camí que ha fet: Va ser el pare de la “sonrisa mèdica”, va voler una sanitat universal i per això obrí un hospital on no cobrava. És un apassionat de la seva feina, les seves primeres entrevistes duren quatre hores i al final se'n du el “pacient” a sopar a ca seva. Mai ha rebut antidepressius –ell és psiquiatre- l'abraçada més llarga que li ha fet a un pacient, durà 12 hores. Es veu que estima les persones, i cerca el seu bé, fins als camps de refugiats que no s'atura de visitar, on abraça i conhorta persones amb qui no s'entén, perquè no ho necessita. I no se cansa de repetir “no ho faig per ells, ho faig per mi”. Estima les persones que li escriuen cartes (a mà) que rep i que contesta personalment, segons la urgència que detecta en l'escrit. No diu quan contestarà, però ho fa, “no ho faig per ells” repeteix, “ho faig per mi”. I sobretot, mentre et mou i et remou, t'arriba la seva veritat, la seva coherència, les ganes que tots poguem sentir la passió que ell sent per la vida, per això, quan li tocà el torn de parlar ens demanà que deixàssim tot –aparells de traducció, llibres, bolsos, apunts...- i ens trobàssim enmig del claustre... érem cinc cents i ens va tenir engrescats més de dues hores, amb cinc exercicis que ara et contaré, i l'horabaixa n'explicà el per què.

Primer ens va fer tancar els ulls i ens demanà que veiéssim interiorment les persones que ens inspiren amor: va ser la nostra connexió amb aquesta energia que tot ho transforma. I ho férem uns minuts, no sé quants. Imagina quin recurs més econòmic, ràpid, directe al cor, sense efectes secundaris nocius. Que podem usar dematí, mig dia i vespre, sense que s'acabi el potet i hàgim d'anar a la farmàcia i pagar i prendre'n i dependre'n.

Llavors ens va fer cercar algú que no coneguéssim i ens proposà d'abraçar-nos, amb dues condicions: no fer una aferrada esportista, dos tocs a l'espalltlla i cadascú a lo seu, sinó d'un encontre relaxat, on rebem i transmetem bones vibracions. I ho havíem de fer fins que ell digués basta. Algú va riure a mitjan primera aferrada, prop de mi i la rialla se'ns contagià i molts acabàrem rient i separant-nos. Ell cridà, que no havia dit prou! Intentem-ho altra vegada, cercau algú que no coneixeu i transmeteu sense presses la calidesa, l'estima, no cal conèixer per sentir estima... i aportau a aquesta aferrada tot el que heu après de la primera... i no vos atureu fins que jo ho digui! I així ho repetírem fins 4 o 5 vegades fins que ell exclamava un WONDERFUL!! Que ens acabava de fer sentir al cel.

Continuàrem amb una pràctica de cercar algú a qui no coneixíem, -un dona i l'altre re-mirar-lo als ulls, agafar-li la cara i dir-li contínuament, fins que el mestre deia basta: “t'estim, t'estim, t'estim, t'estim”. Tornàrem a sentir rialles, versions multilingües “ti amo, I love you, je t'aime...”, algun “t'estim” cridat i la majoria just com exhalacions, com qui diu la lletania. Crec que a més d'un ens resultà difícil, però el mestre ens digué que érem dels qui ho havíem fet millor, es veu que els llatins ho tenim més fàcil això d'exterioritzar –o de fer com si. Ell va donar aquesta opció.

Llavors ens va proposar de cercar algú que no coneixíem... i primer un rebia i després donava CONSOL. De la manera més sincera que fóssim capaços. Es tractava d'arribar a algú sense paraules, a algú que no ens entén i a qui no entenem, però li feim sentir que ens importa. Sèiem en terra i l'altra persona jeia i recolzava el cap a les nostres cuixes.

La culminació, després de tots els previs, va ser el darrer exercici, quan tots cercàrem algú que no coneixíem i ens contàrem, primer un i després l'altre, el que volguéssim, relacionat amb l'amor: com el sentíem, què ens apassionava. Mentre una persona parlava, l'altra havia de ser el vigilant de la seva mirada, seguir-la si es perdia en l'espai, per fer-ho notar a l'altra. NO PARLAREM DE MISÈRIES, NI DE COSES QUE ENS CONNECTEN AMB LA PÈRDUA! Insistí Adams.

Aquí vaig ser sortada, em tocà na Núria Bosch, mestra-psicopedagoga catalana jove, que em parlà amb passió de la seva vida a Mallorca des de fa un any, de la seva casa a la serra, del seu treball en una escola alternativa a Inca: ESPAI D'EDUCACIÓ VIVA. I m'ho deixà preparat perquè jo fes el mirall de com em trià algú mentre feia magisteri i em vaig trobar en una experiència que mai hauria pogut somniar, d'allà a Joan Mascaró i a la meva feina actual, de sentir profundament que el teatre, la poesia, la dansa, la música, la fotografia, connecten amb les nostres emocions i ens permeten un espai que no ens dóna l'educació programada, regulada, permesa. Un espai de creixement personal i també d'interconnexió (vaig fer un vertader míting que em rescatà, una vegada més i em recordà la fortuna de viure-ho, malgrat totes les incerteses).

L'horabaixa, després de dinar tornàrem a escoltar-lo. Mai havia tengut pressa per tornar d'un dinar i sentir un ponent: les 15:45... la pitjor hora de totes les jornades. Però no d'aquesta.

Patch Adams ens parlà del que el mou i el commou. Ens convidà a viure feliços cada dia. Ens convidà a submergir-nos en un mar de gratitud. Sentir-la a cada moment, assaborir-la, contagiar la nostra emoció.

Ens convidà a viure des del sentiment que ens envaeix quan ens sentim agombolats-enamorats-entusiasmats per la VIDA, les PERSONES, la NATURA-la MÚSICA- la POESIA- el BALL- L'ART, el CONEIXEMENT, la SAVIESA, l'AMOR EN ACCIÓ...

Ens aconsellà que decidíssim qui i com volem ser: quina és la nostra INTENCIÓ, com hem de passar a l'ACTUACIÓ, i com d'allò se'n deriven unes conseqüències. I de com, per aconseguir-ho, és imprescindible estar connectats amb la nostra essència més íntima, amb la nostra veritat i ens parlà de com és de necessària l'ATENCIÓ PLENA, la CONSCIÈNCIA (MINDFULNESS). Ell du la seva passió a la seva feina, al seu hospital es fa exercici ballant, tres vespres per setmana, es remou el cor des de l'escenari on seguit-seguit es fan actuacions.

I parlà de la importància de l'AMOR ROMÀNTIC, de com aquest amor és el qui ens fa sentir, ser, confiar, creure en nosaltres. És el que ens estalona, ens completa la base sobre la qual SOM. I d'aquest amor en destacà el que per a ell és important: el CARINYO, l'OBERTURA, la LOCURA, el sentiment d'ACTIVISTA COMPROMÈS, la CREATIVITAT: SER ARTISTA/ i és clar: VOLER UNA PARELLA. Si ho tenim clar, ens encanta fer-la feliç. De com el seu despertar el comparteix cada dia, durant una hora, amb la seva parella i amb la poesia, de com ha arribat a aprendre els poemes que més li agraden i en pot recitar quatre hores seguides. De com li agrada Neruda i els seus Veinte poemas d'amor... especialment el 16.

No hauria callat, però li passaren un paperet que havia de fer-ho i donar pas a Satich Kumar.

I quan Satich Kumar va començar la seva intervenció, es permeté un afegitó als tipus d'amor que P. Adams havia descrit, previ i necessari perquè els altres es puguin donar. Es tracta de l'amor que ens tenim a nosaltres mateixos. Si aquest és ric, és més fàcil que les altres relacions ho siguin. És ver que es veia a simple vista que Adams s'estimava, però va estar molt bé el recordatori.

Per si tot el que ens va transmetre no fos prou, en Guillem Ferrer l'havia triat perquè en nom de tots i just abans de partir cap a cases, digués un poema a Satich Kumar, com sentit homenatge, ja que aquest ha assistit des del primerencontre, durant deu anys i en Patch Adams trià i recità de cor CAMÍ, de Walt Whitman, del seu recull de poemes FULLES D'HERBA. La traductora ens va dir que llegiria una versió que tenia, però més endavant ens assegurà que el poema s'havia acabat i continuà traduint sense dubtes i totalment connectada els mots que sortien amb força d'aquell cos que anava i venia per damunt l'altar del claustre.

Com te pots imaginar, en arribar a ca nostra vaig cercar el poema i el vaig tornar a llegir, i va ser nou i ple de les imatges que el dia m'havia duit. I em meravellà altra vegada que estàs escrit de feia cent anys. I vaig pensar que Whitman ho devia tenir dur en aquells temps, però que avui es moriria de veure com el seu estimat país resol els conflictes bèl·lics, les injustícies financeres (Leman & Brothers and others), els prejudicis racials- de gènere-, el mal exemple (perquè USA continua sent referent de molts) pel que fa a ecologia, a justícia ... Però ressucitaria en veure que és tan rellevant la seva obra, que acompanya tantes persones, entre elles Patch Adams, Satich Kumar, Guillem Ferrer, David Orr... i els que continuam cultivant el nostre hort interior, perquè volem donar el millor de nosaltres, volem contribuir a fer un món millor. Això és el que no hem de perdre de vista.

Margalida Munar
6 d'octubre 2014